

ת"ד 5778/12/11 - מדינת ישראל נגד נעמי קטורזה, סטפן קטורזה

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה
ת"ד 5778-12-11 מדינת ישראל נ' קטורזה ואח'

בפני
בעניין: כב' השופט - ס. נשיאה יהושע צימרמן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. נעמי קטורזה
2. סטפן קטורזה

הנאשמים

גזר דין

כתב האישום ומהלך המשפט

הנאשמת 1 פגעה בהולך רגל אשר חצה את כביש מספר 2 והואשמה בהפקרה אחרי פגיעה. הנאשם 2, בעלה של הנאשמת, ישב כנוסע במושב האחורי ברכב. לאחר פגיעת הנאשמת בהולך הרגל, הנאשם לא ביקש מהנאשמת לעצור את הרכב, ואמר לה להמשיך בנסיעה, וזאת תחת עצירת הרכב והגשת עזרה להולך הרגל. משכך הואשם הנאשם בסיוע להפקרה אחרי פגיעה.

הנאשמת הודתה באשמה, הורשעה, ונגזר דינה לעונשים הבאים: 6 חודשי מאסר בעבודות שירות, פסילת רשיון נהיגה לתקופה של 5 שנים, פיצוי להולך הרגל בסך 10,000 ₪ וכן מאסר מותנה ופסילה מותנית.

באשר לעונשו של הנאשם, הצדדים הגיעו להסדר טיעון ובמסגרתו עתרו במשותף להטלת 3 חודשי מאסר בעבודות שירות, ואולם בכל הנוגע לרכיב העונשי שהינו פסילת רשיון הנהיגה, ושאלת הטלת פיצוי על הנאשם לטובת נפגע העבירה, לא היתה הסכמה בין הצדדים ואלו טענו כל אחד את טענותיו.

התביעה סברה כי, לנוכח מתחמי הענישה במקרים דומים, יש להשית על הנאשם פסילה שלא תפחת מ- 12 חודשים, ובאשר להטלת פיצוי, סברה התביעה כי אחריותו של הנאשם נפרדת מאחריותה של רעייתו - הנאשמת, ולכן למרות שהנאשמת חוייבה בתשלום פיצויים בסך 10,000 ₪ יש מקום לגזור פיצויים אף על הנאשם, כחלק מנטילת אחריות על ביצוע העבירה.

הסנגור, מנגד, סבר כי אחריותו של הנאשם גבולית וזאת לאור השאלות המשפטיות שמקרה זה מעורר. ב"כ הנאשם הביא מדברי בית המשפט העליון וממאמרי מלומדים וטען כי יש להבחין בין מקרי הפקרה שונים ואין מקום להשית על הנאשם את "הפאניקה המוסרית" הגורמת להחמרה בענישה. ב"כ הנאשם טען כי ההיבט המוסרי של העבירה מגולם ב- 3 חודשי המאסר עליהם סוכם ואין מקום להשית עליו גם פסילת רשיון הנהיגה.

עמוד 1

הסנגור אף הפנה את בית המשפט לענישה שהוטלה על רעייתו של הנאשם - דהיינו 5 שנות פסילה, ולנוכח הנסיבות האישיות, כפי שפירט, הטלת פסילת רשיון הנהיגה באותה עת גם על הנאשם תפגע קשות בפרנסתם. בהקשר זה גם ביקש הסנגור כי לא יוטל תשלום פיצוי שהרי "מאותו כיס" משולם פיצוי לנפגע העבירה בסך של 10,000 ₪.

אף הנאשם אמר דברו בפני ביהמ"ש, התייחס לנסיבות האירוע, ולמצבם הרגשי הקשה של רעייתו ושלו וכן תאר את נסיבות חייהם המורכבות, במיוחד לנוכח הענישה שהוטלה על רעייתו.

גם נפגע העבירה ביקש לומר דברים בפני בית המשפט, כפי שעשה אף בדיונים קודמים, ועיקרם טענות קשות כלפי גורמי החקירה וכלפי הנאשם והתנהגותו.

דין והכרעה

אין צורך להרבות מילים בדבר חומרתה של העברה.

בית משפט זה במסגרת גזר דינה של הנאשמת תאר את נורמת ההתנהגות הפסולה, ולעיתים המכוערת, המגולמת בעבירה זו, והצורך בענישה אשר תבטא את הסלידה ממעשים אלו ותשמש ככלי להרתעת הפרט והציבור.

בית המשפט בגזרו את דינה של הנאשמת התייחס לנסיבות המיוחדות של האירוע בכל הנוגע לנאשמת ולמצבה הנפשי בזמן האירוע. בית המשפט קיבל את התרשמות שירות המבחן כי העבירה "**משקפת תגובה רגשית ונפשית בעוצמה חזקה על רקע ההשפעה הטראומטית של חויית התאונה**". ומשכך, קבע את נפסדות התנהגותה של הנאשמת ברף התחתון.

לעומת זאת, לא ניתן לקבוע כי אלו הם פני הדברים אף ביחס לנאשם, לא הוצג בפני בית המשפט כי הנאשם חווה תגובה רגשית כה עוצמתית כפי שחוותה הנאשמת, וניתן להתרשם ממכלול הנתונים שהוצגו כי שליטתו העצמית היתה רבה משל רעייתו שנהגה ברכב.

נכון הדבר כי הנאשם הורשע כמסייע. ועל כן אחריותו מופחתת ביחס למבצע העבירה העיקרי, ואולם כמסייע מתקשה אני לראות את נפסדות התנהגותו ברף התחתון. לכך יש לצרף את תסקיר שירות המבחן שאינו עומד לזכותו ואת התרשמות שירות המבחן והערכתו בדבר הסיכון העתידי הנובע ממנו.

לכל אלו יש להוסיף את עברו התעבורתי שגם הוא לא עומד לזכותו. הנאשם מחזיק ברשיון נהיגה משנת 2001, לחובתו 33 הרשעות קודמות, 11 הרשעות בגין נהיגה במהירות העולה על המותר, עבירות רבות בגין שימוש בטלפון נייד ללא דיבורית ועבירות נוספות.

מכל האמור לעיל עולה כי יש לגזור את דינו של הנאשם לפסילת רשיון נהיגתו.

בית המשפט מקווה כי ענישה זו יחד עם 3 חודשי המאסר בעבודות שירות והענישה המותנית, ישמשו כגורם מרתיע כלפי הנאשם ויבטאו את התייחסות בית המשפט לחומרת מעשיו. יחד עם זאת, בקביעת תקופת הפסילה שתוטל על הנאשם יש לתת את הדעת לכלל הנסיבות הכרוכות בעבירה והנסיבות שאינן כרוכות בעבירה.

ראשית, כפי שכבר הזכרנו, חשיבות רבה לכך שהנאשם הינו מסייע לעבירה ואינו המבצע העיקרי, וכן לעובדה שהנאשם

הורשע כנוסע ולא כנהג. לכל אלו יש להוסיף את העובדה שדינה של רעיית הנאשם נגזר, בגין אירוע זה, לפסילת רשיון הנהיגה לתקופה של 5 שנים ומאסר של 6 חודשים בעבודות שירות. נכון הדבר כי לכל אחד מהנאשמים אחריות נפרדת, ואולם גם אין ספק שהתא המשפחתי אשר הנאשם והנאשמת חולקים יחדיו נפגע ויפגע משמעותית בגין תקופת הפסילה הממושכת שהוטלה על הנאשמת ובגין 6 חודשי עבודות השירות שהוטלו עליה. לנוכח אופי עבודת הנאשם, אין ספק כי פרנסתו תפגע, ואולם על פגיעה זו להיות מידתית. עליה להביא להרתעה ושליחת מסר לנאשם ולציבור, אולם לא לגדיעת מטה לחמו ומשפחתו.

בנסיבות אלו, אני סבור כי פסילה לתקופה קצרה יחסית, יחד עם יתר רכיבי הענישה, תשרת את האינטרס הציבורי ותוכל לשמש כגורם מרתיע לנאשם.

ובאשר להטלת הפיצויים, גם בסוגיה זו לא ניתן לקבל את עמדת הסנגור. אחריותו המוסרית של הנאשם כלפי נפגע העבירה עומדת בנפרד מאחריותה של הנאשמת. עבירה חמורה זו מגלמת פגיעה עמוקה בסולידריות החברתית, והטלת פיצויים אשר ישולמו, מכיסו של הפוגע בערך נעלה זה, למי שנפגע מעבירה זו, הינה בעלת חשיבות מוסרית רבה, ויש בה כדי לשקם, ולו במקצת, את ערך הסולידריות שנפגע. על כן, העובדה שהוטלו פיצויים לחובתה של הנאשמת אינה פוטרת את הנאשם מתשלום פיצוי, אלא, לכל היותר, תשמש את בית המשפט בקביעת גובה הפיצויים.

לאור כל האמור, ובאיזון השיקולים לחומרא ולקולא, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

- א. מאסר לתקופה של 3 חודשים אשר ירוצה בעבודות שירות. הנאשם יתייצב לריצוי עבודות השירות במועד ובמקום שפורטו בחוות הדעת מיום 17.12.14.
- ב. מאסר לתקופה של 7 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים אם יעבור על הוראות סעיף 64א או סעיף 1א64 לפקודת התעבורה או אם ינהג בזמן פסילה.
- ג. מאסר לתקופה של 5 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים אם יורשע בעבירת סיוע בקשר לסעיף 64א לפקודת התעבורה.
- ד. מאסר לתקופה של 3 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים אם יעבור על הוראות תקנה 144 לתקנות התעבורה.
- ה. פסילת רישיון הנהיגה לתקופה של 5 חודשים.
- ו. פסילת רישיון הנהיגה לתקופה של 10 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.
- ז. תשלום פיצויים להולך הרגל מר תומר תיר ת.ז. 043022466 בסך של 8,000 ₪.

בנסיבות האמורות, לא הוטל קנס לחובת הנאשם.

הודעה לנוכחים הזכות לערער על גזר הדין תוך 45 יום.

ניתן היום, ט' שבט תשע"ה, 29 ינואר 2015, בנוכחות הצדדים.